

Arrest

nr. 281 090 van 29 november 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHÜTT
Van Noortstraat 16
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 mei 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2022 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat S. SCHÜTT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.12.2021 werd ingediend door:

Naam: K.

Voorna(a)m(en): R.

Nationaliteit: Sri Lanka
Geboortedatum: X
Geboorteplaats: Atchuvely
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn moeder, K.S. [...] van Belgische nationaliteit. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene legde allerhande stukken voor waarmee hij het ten laste zijn van zijn moeder van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen. Echter, hij voldoet niet aan de voorwaarden van het 'ten laste' zijn. Ongeacht dat de bewijzen waaruit dit zou moeten blijken ontoereikend zijn, blijkt uit het dossier dat betrokkene, reeds voorafgaand aan de aanvraag, zelf geruime tijd tewerkgesteld is. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Het dossier bevat bovendien ook geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine, wel integendeel: er wordt opnieuw dezelfde verklaringen op eer voorgelegd dd. 15.06.2020 als bewijs van zijn onvermogen. Deze werd reeds besproken en weerlegt met een bijlage 20 dd. 15.10.2020. Ook de voorgelegde gedl stortingen aan betrokkene worden opnieuw niet aanvaard aangezien deze onvoldoende recent zijn. Zoals aangehaald wordt in de bijlage 20 dd. 15.10.2020 kan betrokkene niet aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden van onvermogen en financiële afhankelijkheid vanuit zijn land van herkomst vóór het indienen van de aanvraag gezinshereniging aangezien hij sedert 29.11.2017 in België was toen hij asiel aanvraag. Uit het dossier blijkt deze aanvraag negatief te zijn afgesloten en diende betrokkene gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te varlaten dd. 09/10/2019. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene dit bevel heeft opgevolgd. Hij is niet terug vertrokken naar zijn land van herkomst om nadien de aanvraag gezinshereniging in te dienen.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat betrokkene ook in België geenszins ten laste valt van referentiepersoon.

Betrokkene is een jonge volwassen man dewelke perfect zelf in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Het ten laste zijn mag niet het gevolg zijn van illegaal verblijf in een derde land, een andere lidstaat, of België. Er is geen sprake van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie zoals vereist in onderhavige verblijfsprocedure. Gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat betrokkene het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden de overige ten laste-argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening

van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het tweede middel wordt uiteengezet als volgt:

“Genomen uit de schending van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en uit de schending van het materieel motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris overweegt dat er geen sprake kan zijn van ten laste zijn, wanneer verzoeker tijdens de procedure van gezinshereniging, na het indienen van de aanvraag daartoe, tijdelijk tewerkgesteld is geweest

Terwijl de wetsbepalingen die het recht op gezinshereniging beheersen, de omzetting vormen van Europese regelgeving die uniform dient uitgelegd te worden in alle lidstaten van de Unie, en dus geïnterpreteerd dient te worden aan de hand van de consignes van het Hof van Justitie

En terwijl uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat er voor de beoordeling van de afhankelijkheidsband enkel gekeken mag worden naar de situatie op het moment van indienen van de aanvraag

Zodat de gemachtigde aan de genoemde wetsbepaling een uitlegging geeft die niet verenigbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie (schending van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°)

En zodat de bestreden beslissing niet berust op rechtens aanvaardbare motieven (schending van het motiveringsbeginsel)

Toelichting:

1. Artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt wie als familielid van een burger van de Unie kan worden beschouwd.

Daaronder ook de meerderjarige descendenten ten laste van een Unieburger.

Uiteraard gaat het hier om de omzetting naar Belgisch recht van Europese regelgeving (richtlijn 2004/38/EG): zoniet zou de Belgische wetgever zich niet inlaten met bepalingen uit te vaardigen die betrekking hebben op Unieburgers.

Wanneer nu dergelijke bepalingen worden omgezet in de nationale rechtsorde van de lidstaten, dan is het van belang dat die bepalingen een uniforme uitlegging krijgen, en dus in elke lidstaat hetzelfde betekenen.

Het kan immers niet de bedoeling zijn dat een lidstaat, door bijvoorbeeld een te beperkende interpretatie van de in de omgezette regelgeving gebruikte termen, de substantie van de erdoor verleende rechten zou uithollen, ten nadele van (familieleden van) Unieburgers die van hun recht op vrij verkeer gebruik hebben gemaakt.

2. Voor de eigen burgers en hun familieleden mag een lidstaat wel in een afwijkende regeling voorzien, doch steeds binnen de grenzen gesteld door het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en voor zover er geen verschillen in behandeling in het leven worden geroepen die niet redelijk verantwoord zouden kunnen zijn (arrest Grondwettelijk Hof nr. 123/2013 van 26 september 2013, overweging B.5.4).

Het is aan België dus toegelaten om inzake gezinshereniging strenger te zijn voor de familieleden van de eigen burgers, dan voor de familieleden van Unieburgers die zich naar België begeven.

Alleen, die strengere bepalingen moeten dan wel worden afgezonderd van de in Belgisch recht omgezette bepalingen.

Zo kent België inzake gezinshereniging strengere inkomstenvereisten voor de familieleden van een Belg. Dat is geen probleem, nu deze strengere regeling in een wetsartikel is opgenomen dat enkel van toepassing is op een intern Belgische aangelegenheid.

Doch wanneer er verwezen wordt naar een in intern recht omgezette Europese bepaling (zoals in casu door artikel 40ter, §2, eerste lid 1°), dan lijkt een dergelijke afwijkende interpretatie afbreuk te doen aan die laatste bepaling.

Er ontstaat dan immers een praktijk (administratief en/of juridisch) waarin dezelfde bepaling anders wordt uitgelegd naargelang ze betrekking heeft op Unieburgers die in België verblijven of op Belgen (die geen gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer).

Dat dient te worden vermeden, omdat dezelfde regel bezwaarlijk op verschillende manieren kan worden uitgelegd door dezelfde instantie, en omdat aldus het risico vergroot dat de te beperkende interpretatie zich ook manifesteert, misschien onbewust; ten aanzien van Unieburgers en hun familie.

3. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moet de noodzaak van materiële steun bestaan in het land van herkomst op het moment van de aanvraag gezinshereniging:

37. Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschaps-onderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

(HvJ 9 januari 2007, Jia, C-I/05).

En dus niet meer na de aanvraag, in de lidstaat waar de Unieburger verblijft (Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009).

Vooruitzichten om werk te vinden in het gastland waardoor de bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een Unieburger, eens hij het verblijfsrecht verkregen heeft, niet langer ten laste zou zijn van de Unieburger, hebben geen invloed op de interpretatie van de voorwaarde van 'ten laste' zijn (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12).

4. De in de motivering van de bestreden beslissing gehuldigde stelling, als zou tewerkstelling van de aanvrager daterend van na een aanvraag tot gezinshereniging, aan de toekenning van het verblijfsrecht in de weg staan, kan dan ook niet worden aanvaard.

Dit motief komt voort uit een niet-uniforme, want met de rechtspraak van het Hof van Justitie strijdige uitlegging van artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet, hoewel dit artikel de omzetting vormt van Europese regelgeving.

Dat deze niet-uniforme interpretatie zou toegepast worden op een louter intern-Belgische kwestie, doet daaraan niet af (ut supra).

De leer van het arrest nr.268.591 van uw Raad van 22 februari 2022, dat exact die interpretatie voorstaat, kan dan ook niet worden gevolgd.

5. Voor de duidelijkheid wijst verzoeker erop dat zijn tewerkstelling, na de tussengekomen bestreden beslissing is beëindigd.

Aldus bevindt hij zich opnieuw in de situatie van financiële afhankelijkheid die de zijne was op het moment van de aanvraag die tot de bestreden beslissing heeft geleid.

Dit toont aan dat er met eventuele tewerkstelling tijdens de procedure van gezinshereniging geen rekening mag worden gehouden.

Het tweede middel is gegrond."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn

wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verzoeker beoogt met zijn aanvraag de gezinshereniging met zijn Belgische moeder. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de in casu toepasselijke wetgeving, met name artikel 40bis juncto artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op grond van artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg: “(...) *de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)*”.

Verzoeker moet dus, als bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan 21 jaar, aantonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon, zijn Belgische moeder.

De verwerende partij is in eerste instantie van oordeel dat verzoeker in België niet ten laste valt van de referentiepersoon, aangezien uit het dossier blijkt dat hij, reeds voorafgaand aan de aanvraag, zelf geruime tijd is tewerkgesteld. Verzoeker is een jonge volwassen man die perfect zelf in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, aldus de verwerende partij.

Verzoeker stelt dat de toepasselijke wetsbepalingen een omzetting vormen van de Burgerschapsrichtlijn en dat ze dus moeten worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie luidens dewelke de noodzaak van materiële steun enkel moet bestaan in het land van herkomst op het moment van de aanvraag tot gezinshereniging en dus niet meer na de aanvraag in de Lidstaat waar de Unieburger verblijft. Dat tewerkstelling daterend van na de aanvraag tot gezinshereniging de toekenning van het verblijfsrecht in de weg zou staan, zoals de verwerende partij stelt, kan dan ook niet worden aanvaard, aldus verzoeker.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker heeft gewerkt voorafgaand aan de aanvraag, meer bepaald al sinds 10 mei 2018 en tot op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen.

De Raad wijst erop dat de redactie van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat verzoeker moet aantonen – ook na zijn komst naar België en gedurende de periode dat de in België ingediende aanvraag loopt – ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er is in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet immers sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn “*die te hunnen laste zijn*”. Deze vaststelling dringt zich des te meer op nu artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet in zijn tweede lid duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent (dit is de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde vreemdeling) te zijn ten laste te nemen. Nergens kan worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong.

Waar de verwerende partij stelt dat de eigen tewerkstelling van verzoeker erop wijst dat hij niet ten laste is van zijn moeder waardoor hij niet voldoet aan de in artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde cumulatieve voorwaarden, kan dus niet worden vastgesteld dat zij daardoor de toepasselijke bepalingen schendt. Uit het gegeven dat verzoeker over eigen inkomsten in België beschikt kan redelijkerwijze worden afgeleid dat hij niet ten laste is van de Belgische referentiepersoon (cf. RvS 6 november 2019, nr. 245.995 en RvS 28 maart 2022, nr. 253.373).

De verwijzing van verzoeker naar de rechtspraak van het Hof van Justitie om zijn standpunt te onderbouwen is in deze zaak niet dienstig. Zoals reeds gesteld heeft verzoeker gezinshereniging aangevraagd in functie van zijn Belgische moeder. Uit niets blijkt dat deze laatste haar recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie zou hebben uitgeoefend. Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van

situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht. Zoals hiervoor is gebleken, is de door de verzoeker ingediende aanvraag die heeft geleid tot de bestreden beslissing, gesteund op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde ‘statische’ Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die *“Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen”* en dat *“de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie”* (Parl.St. Kamer, nr. 53/0443-14, 150). Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie over de interpretatie van de voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn niet dienstig (RvS 6 november 2019, nr. 245.995). Verzoekers argumenten doen daar niet anders over denken.

Verzoeker betoogt dat zijn tewerkstelling na de tussengekomen beslissing is beëindigd en hij zich thans opnieuw in de situatie van financiële afhankelijkheid bevindt die de zijne was op het moment van deze aanvraag. Echter, zoals hiervoor al is gebleken, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker al geruime tijd was tewerkgesteld toen hij de aanvraag indiende en tot op het moment van de bestreden beslissing, en in die context toont hij niet aan dat de motivering dat hij als jonge volwassen man perfect zelf in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien en dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf kennelijk onredelijk is. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij onwettig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Het hiervoor besproken weigeringsmotief volstaat om de bestreden beslissing te schragen. In die omstandigheden moet geen verder onderzoek worden gevoerd naar het reeds ten laste zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Derhalve heeft verzoeker geen belang bij zijn kritiek uit zijn eerste middel op het tweede motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet leiden tot het inwilligen van de verblijfsaanvraag.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. WIJNANTS